

HET CIJFER

21

Eerst nevelig met lage wolken, dan droog met matige wind uit noord tot noordnoordwest. Met golven die schommelen tussen 0,5 en 1 meter.

Maar vooral: met

maxima rond 21 graden. Zo luidt het weerbericht voor vandaag, volgens onze man bij het KMI. Maxima rond 21 graden! Zijn we daar blij mee, eind juli? Het antwoord is: JA, WE ZIJN DAAR BLIJ MEE. Enfin, deze zomer toch... Stel je voor: elke dag een graad of twee Celsius erbij, zou dat niet mooi zijn? Als duwtje in de rug voor alle artiesten en medewerkers die de voorbije dagen weer onwaarschijnlijk veel werk hebben verricht om deze festivaleditie tot een waar feest te maken. Op onverwachte locaties, in tenten en tijdelijke zaaltjes... TAZ trekt zich vandaag voor de vijftiende (!) keer op gang en we zijn hoopvol voor de komende dagen. Laat de zon royaal van de partij zijn en wij beloven u hartverwarmend leesvoer op deze bladzijden. Van bekende maar ook nieuwe pennen. Over van alles en nog wat: theater, muziek, literatuur... Er mag zelfs af en toe wat vuile was tussen zitten, roddels achter de coulissen of weetjes uit de interne keuken. Dit jaar gooien we alles in deze kolommen. *Voilà*. U hebt ons woord. (SH)

TELEX

Guy Swinnen vervangt Stijn Meuris op zondag 31 juli om 22 uur op Café Koer.

In Bxl Minuit 2 op zaterdag 30 juli om 24 uur wordt de groep Cheresse vervangen door Microdot.

De foto's van de expo *Visserskoppen* in de Vismijn blijven hangen! Wie naar *Medea* gaat, wandelt dus best door de gang van de Vismijn. Het boekje *Visscherskoppen* is opnieuw te verkrijgen aan de infostand op het Zeeheldenplein, vanaf zaterdag.

Peter Bultinck & TAZ-band spelen op donderdag 4 augustus op Café Koer, om 21.30 uur. Wie een ticket voor dit concert heeft, kan na het concert de CD aankopen voor slechts 5 euro!!

De locatie van *Medea* is in openlucht aan de Vismijn. In de brochure werd aangekondigd dat er een overdekte tribune is, maar omwille van de zichtlijnen zal de tribune niet overdekt zijn. Aangepaste kledij is aangeraden.

JONG MUZIEK REENA RIOT OVER JANIS JOPLIN

“Het eerste nummer dat me echt doorheengeschied heeft is ‘Ball and Chain’ van Janis Joplin. Ze had een ongelooflijke stem, met een heel lage, bluesy klank die plots in rauwe en schelle uithalen kon overslaan,

en altijd met dezelfde intensiteit. Je hoort dat ze haar hele ziel in haar nummers stortte. Ik ga er nog jarenlang kratten whiskey en sloffen sigaretten moeten doorjagen om die rauwheid van haar te evenaren. Bij PJ Harvey en Trixie Whitley met Black Dub vind je dat ongepolijste geluid ook terug. Iemand als Anouk geloof ik dan weer niet. Tom Waits is een andere held van me, ik heb me ooit maandenlang ondergedompeld in zijn ‘Real Gone’. Sowieso grijp ik met mijn muziek altijd terug naar rock, blues en roots. Ik heb niet de illusie om iets compleet nieuws te maken, maar ik denk dat er stilaan wel een eigen karaktertje inzit.” (JD)

DO 28/07 FORT NAPOLEON 11U30 & CLUB
TERMINUS 19U00

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D’Hondt, Arne De Wilde, Simon Vandekerckhove

Fotografen: Kristien Verhoeven, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck, Danny Willems

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLAERT,
TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE.

OVER THUISGEVOEL EN INTIMITEIT JONG THEATER: DE ZUSSEN CLAES

Vorig jaar wist Stefanie Claes op TAZ de KBC Jong Theaterprijs te veroveren met *Het feest van de platte cake*. Dit jaar keert ze dus terug als laureaat en stelt ze in samenwerking met haar zus Barbara *Triomff* voor. Een voorstelling die niet in een paar zinnen samen te vatten valt maar het resultaat is van een wisselwerking tussen woord en beeld en die onder meer wil onderzoeken wat het gegeven ‘(t)huis’ juist betekent: wat zegt het ons over thema’s als intimiteit en geborgenheid? Een gesprek.

Hoe is de samenwerking tussen jullie beiden verlopen?

Stefanie: “Het is niet de eerste keer dat we samenwerken maar deze keer was het werkproces toch wel een zoektocht. Zeker toen we met ons materiaal de vloer op gingen. Meestal vertrekken we vanuit het thema dat we willen vertellen, vanuit een verhaal, maar dat was nu niet het geval. Deze keer zijn we vertrokken vanuit de film die we van de tekeningen gemaakt hebben, een omgekeerde manier van werken dus.”

Barbara: “In onze projecten hiervoor was er meer een organisch verloop. Ik schreef bijvoorbeeld een tekst

en dan speelden we die samen maar nu lag de nadruk meer op het vormonderzoek van Stefanie. Ook al was het nieuw soort proces, we bleven elkaar wel op een organische manier inspireren.”

Stefanie: “We hebben ook redelijk snel besloten dat het niet zou kloppen om twee personages een dialoog te laten brengen. Maar goed, dan valt er automatisch een groot element van wat theater doorgaans is, weg; dat vraagt om een andere aanpak.”

Hadden jullie tijdens het proces een bepaald doel voor ogen?

Stefanie: “Algemeen gezien is mijn doel altijd om nieuwe dingen te zoeken, andere dingen dan wat ik al ken. Maar ik wil ook focussen op wat ik te vertellen heb, uiteraard. Voor deze voorstelling was dat: de tekeningen op scène krijgen en ze een betekenis geven die verder gaat dan het puur vormelijke.”

Barbara: “Johan Dehollander en Geert Opsomer (*docenten aan het Rits, nvdr*) zijn ons gedurende de hele repetitieperiode blijven volgen en hebben ons steeds dezelfde vragen gesteld: wat wil je vertellen, wat ben je aan het maken? Zij zorgden ervoor dat we bewust bleven omgaan met ons materiaal en de manier

waarop we het wilden overbrengen op een publiek. Het doel dat we in het begin nog niet voor ogen hadden, is zo wel ontstaan.”

Wat is het juist dat jullie willen meegeven aan het publiek?

Stefanie: “Ik wil in de eerste plaats dat het publiek niet afhaakt en dat men op een of andere manier iets aan onze voorstelling heeft. Of men het nu goed of slecht vindt, is minder belangrijk dan de verbeelding die hopelijk ontstaat, of toch: een soort van onbestemd gevoel. Wij willen het publiek iets geven dat ook bij henzelf nog vorm kan krijgen.”

Barbara: “Iets wat je niet direct kunt benoemen is misschien wel van grotere waarde dan een overduidelijke of moralistische boodschap.”

Hoe belangrijk is de locatie voor jullie en wat is het effect van de locatie hier op TAZ?

Stefanie: “We hebben *Triomff* gemaakt in een kleine intieme ruimte en nu moeten we het overzetten naar een ruimte die compleet het tegenovergestelde is. Het voordeel daarvan is dat je dat overzetten als een soort oefening kunt zien: hoe pak je zoiets juist aan? Het nadeel is dat we merken dat het niet ideaal is. Ideaal zou zijn om de voorstelling te maken en spelen op dezelfde locatie, of meer tijd hebben om de voorstelling over te zetten. Pas dan kun je een locatie volledig naar je hand zetten... Het inhoudelijke is heel belangrijk maar het zou jammer zijn mocht het publiek een deel van die inhoud niet meekrijgen omdat de locatie niet meewerkt.”

Barbara: “De ruimte waarin we het stuk gemaakt hebben, zorgde ervoor dat het publiek in een andere wereld zat. Nu zal het publiek anders kijken, zij zullen het meer als een ‘voorstelling’ opvatten. We willen dat de mensen meegezogen worden in een soort ervaring en dat kunnen we nu niet ten volle bereiken.”

Vorig jaar werd je geselecteerd, nu staan jullie hier als laureaten, is dat een groot verschil?

Stefanie: “Dat is hetzelfde. Voor mij komt het erop neer dat we de mogelijkheid krijgen om te tonen wat we gemaakt hebben. Alleen heb je als laureaat meer budget. Vorig jaar stond ik hier toevallig, nu wisten we het een jaar op voorhand. Af en toe loert de druk om de hoek, maar je moet dat ergens kunnen negeren en doen alsof het festival er niet is.” (CVC)

DO 28/7 OM 15U TRY OUT - VR 29/07 OM 15U PREMIERE - ZA 30 & ZO 31 OM 17U IN S.L.O.

LIVE SPELEN ALS ULTIEME TEST PJ VERVONDEL OVER JONG MUZIEK

De voorbereiding van Jong Muziek-programmator Pieterjan Vervondel is één lange kroegentocht, op zoek naar veelbelovende bands die er in slagen om een publiek mee te trekken. Want: “Een goeie demo kan iedereen maken, live, het liefst nog in een klein gezellig café, zie je pas echt wat een band waard is.”

1 REENA RIOT Je leert heel veel uit hoe een artiest zich vóór een optreden gedraagt. Loopt hij al op voorhand met allures rond of vreet hij zich op van de stress? Toen ik Naomi Sijmons van Reena Riot zag, was aan niets te merken dat ze meteen daarna het podium op moest, alsof optreden voor haar iets heel natuurlijks is. Ze stond solo in een klein café waar het dan nog binnen regende, een ideale achtergrond voor haar rauwe, van blues doordrongen klank.”

2 WINTHER Een naam die voor mij meteen associaties meebracht, die één voor één bleken te kloppen. Winther klinkt folky, gezellig en bij momenten melancholisch. Ze hebben mijn aandacht getrokken door de videoclip die ze in café Hopper in Antwerpen hebben opgenomen. Dat ze met onder anderen Buni Lenski (DAAU) al meer gevestigde muzikanten in huis hebben, is voor mij geen bezwaar om ze hier uit te nodigen. Wie een podium op durft en met iets nieuws bezig is, is hier op zijn plaats.”

3 SAY SAY Je kunt naar het schijnt formules volgen om een hit te schrijven, maar hoe twee stemmen samen klinken en passen, blijft onvoorspelbaar. Ik hou enorm van de Britse band The xx om hun samenzang en om dezelfde reden vind ik de popliedjes van Barbara Sarmentero en Judith Van Eeckhout zo onweerstaanbaar klinken.”

4 SENNE GUNS Toen ik zijn single ‘Goudvis’ voorbij hoorde komen op de radio, dacht ik dat het iets uit de nieuwe plaat van Tom Pintens was, zeker een compliment. Pas bij de afkondiging bleek dat ik hem al kende als toetsenist van Tomán. Hij heeft een mooie plaat gemaakt, met pakkende teksten die hij overigens in kraakhelder Nederlands brengt.”

5 MAARTEN LINGIER Als klassiek geschoolde pianist de vreemde eend in de bijt. Ik heb hem leren kennen via harmonicaspeler Steven De Bruyn, die met hem samenspeelde en daar enorm enthousiast over was. Indrukwekkend hoe hij zich als tiener stukken van Chopin en Mendelssohn eigen heeft gemaakt en er dan nog in slaagt om er een eigenzinnige dynamiek in te leggen.” (JD / ADW)

NOG MEER TIPS? WWW.THEATERAANZEE.BE

WIJ ZIJN THEATERJOHNNY'S YAHYA TERRYN EN OLIVER ROELS

Ze noemen zichzelf het GEIT, met een aangepast Ferrariteken als logo. Deze jonge theatermakers zijn niet gespeend van zelfrelativerende humor, wat niet betekent dat ze hun stijl niet au sérieux nemen. Oliver Roels en Yahya terryn brengen met *PUT* een verhaal over drie generaties. Vooruit met het GEIT!

Hoe komt een collectief van jonge theatermakers er bij om zichzelf het GEIT te noemen?

Yahya terryn: “Het GEIT staat voor het ‘Groot Europees Instituut voor Theater’ – een naam die bewijst dat we ambitieus zijn, maar onszelf toch ook weer niet te serieus nemen.”

Oliver Roels: “Het woord ‘instituut’ is niet toevallig gekozen. Op dit moment zijn we met vier (*naast Roels en terryn ook Gilles De Schryver en Robrecht Vanden Thoren, nvdr*) maar we willen evolueren naar een overkoepelend organisme, waar andere makers zich losvast bij kunnen aansluiten. Het zou super zijn moesten de parcours van verschillende jonge makers kunnen samenstromen onder de vleugels van het GEIT.”

En dat maffe Ferrari-logo?

terryn: “Daar zijn we heel trots op. Het heeft ons al de bijnaam ‘de Johnny’s van het theater’ opgeleverd. (*lacht*) Het bevat de ‘spirit’ die we willen uitstralen: een grote ambitie gecombineerd met een grote zelfrelativering, een referentie aan de Vlaamse Leeuw met de kleuren van de Belgische vlag – het GEIT wil zijn publiek graag een beetje op de teentjes trappen.”

Roels: “En niet te vergeten: de kleuren zijn ook die van Jupiler.” (*lacht*)

Net zoals in de vorige voorstelling *De Matrassenkoning* staan ook in *PUT* drie generaties op scène. Wat fascineert jullie aan het samenbrengen van generaties?

Roels: “In drie generaties schuilt een overkoepelende geschiedenis: je ziet er verleden, heden en toekomst in. We willen de verhouding tussen die drie onderzoeken. In hoeverre zijn mensen door hun verleden – hun ouders – gedetermineerd voor de toekomst? Iedereen is op zoek naar een richting in z’n leven, maar hangt

op de een of andere manier vast aan wat zijn ouders voor hem hebben gedaan. Waar je vandaan komt bepaalt waar je naartoe gaat, of net niét gaat.”

terryn: “In *PUT* gaat het ook zo. De vader is advocaat, de moeder werkt bij de RVA. De liefde tussen hen is een beetje op, maar er zwermen zoveel kinderen rond – zeven zonen uit diverse constellaties – dat ze geen tijd hebben om dat gesprek aan te gaan. Ze bedoelen het niet slecht, maar ze kunnen gewoon niet goed om met de liefde. Welke impact heeft dat op hun zeven zonen?”

De makers binnen het GEIT hebben verschillende profielen: Oliver is danser, Yahya filmmaker, de andere leden zijn acteur. Levert dat in jullie voorstellingen een mix aan stijlen op?

terryn: “Dat is zeker zo, al zal je ons niet zien experimenteren omwille van het experiment. Wij willen in de eerste plaats een goed verhaal vertellen. Moesten de kenners onze voorstellingen plat vinden zou ik dat erg vinden, maar ik zou het minstens even jammer vinden als *Pol van op de hoek* er niets van zou begrijpen. De helderheid van die vertelling staat centraal, en of die vertelling dan met tekst, dans of film gebeurt maakt niets uit. Met Oliver in de rangen is het gewoon logisch dat we voor *PUT* opschuiven naar een fysieke, dansante bewegingstaal.”

Hebben jullie daarom gekozen voor een samenwerking met de acteurs van Toneelgroep Ceremonia?

Roels: “Ja. We zijn bewust naar Ceremonia gegaan omdat we het fascinerend vinden hoe in hun voorstellingen lichaam en tekst één worden. Alles is een verlengstuk van elkaar: je kan de tekst niet loskoppelen van de beweging, de personages niet van de tekst. Die acteurs zijn daar meesters in, en dan komen wij daar plots als twee jonge gasten binnenvallen in hun universum. Benieuwd wat dát generatieconflict oplevert.” (*lacht*) (EC)

DO 28/7 OM 19U, OP VR 29/7 OM 15U EN 20U30
LOODS NMBS